

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 19. travnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Uskrsli Krist, nada naša (usp. 1 Kor 15)

Dozivljam vam, braćo, u pamet evanđelje koje vam navijestih, koje primiste, u kome stojite, po kojem se spašavate, ako držite što sam vam navijestio; osim ako uzalud povjerovaste. Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijehе naše po Pismima; bî pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Naš je današnji susret obasjan svjetlom Uskrsa, koji slavimo i nastavljamo slaviti liturgijom. Zato vam u našem nizu kateheza o kršćanskoj nadi danas želim govoriti o Uskrsnom Kristu, našoj nadi, kako ga sveti Pavao predstavlja u Prvoj poslanici Korinćanima (usp. pog. 15).

Apostol želi razriješiti problematiku koja je zajednici u Korintu bila zasigurno u središtu raspravâ. Uskrsnuće je zadnja tema o kojoj se govori u toj poslanici, ali je vjerojatno, ako se gleda po važnosti, na prvome mjestu: sve naime počiva na tom polazištu.

Obraćajući se svojim kršćanima, Pavao polazi od nepobitne činjenice, koja nije plod doumljivanja nekog mudraca, već činjenica, jednostavna činjenica kojom su zahvaćeni životi nekolicine ljudi. Kršćanstvo se rađa iz toga. To nije ideologija, to nije filozofski sistem, nego hod vjere koji ima svoje ishodište u jednom događaju, o kojem svjedoče prvi Isusovi učenici. Pavao to sažima ovako: Isus je umro za naše grijehе, bio pokopan, treći dan je uskrsnuo i ukazao se Petru i dvanaestorici (usp. 1 Kor 15, 3-5). To je činjenica: umro je, bio pokopan, uskrsnuo je i ukazao se. To jest, Isus je živ! To je srž kršćanske poruke.

Naviještajući taj događaj, koji je središnja jezgra vjere, Pavao osobito insistira na posljednjem dijelu vazmenog otajstva, to jest na činjenici da je Isus uskrsnuo. Da je naime sve završilo smrću, u Njemu bismo imali primjer najviše predanosti, ali to ne bi moglo pobuditi našu vjeru. Bio je junak. Ne! Umro je, ali je uskrsnuo. Jer vjera se rađa iz uskrsnuća. Prihvatiti da je Krist umro, i to raspet,

nije čin vjere, to je povijesna činjenica. Vjerovati, međutim, da je uskrsnuo jest čin vjere. Naša se vjera rađa na uskrsno jutro. Pavao donosi popis osoba kojima se uskrsli Isus ukazao (usp. rr. 5-7). Tu imamo mali sažetak svih uskrsnih ispovijesti i svih osoba koje su stupile u kontakt s Uskrsnim. Na vrhu tog popisa su Kefa, to jest Petar, i skupina dvanaestorice, zatim "pet stotina braće" od kojih su mnogi još uvijek mogli dati o tome svoje svjedočanstvo, a zatim se spominje Jakov. Posljednji na popisu – kao najmanje vrijedan od svih – je on sam, Pavao, "kao nedonošče" (usp. r. 8).

Pavao koristi taj izraz jer je njegova osobna povijest dramatična: on nije bio ministrant, već progonitelj Crkve, ponosan na vlastita uvjerenja; doživljavao je sebe kao uspješnu osobu, s vrlo jasnom predodžbom o tome što je život s njegovim dužnostima. No, u toj savršenoj slici – kod Pavla je sve bilo savršeno, sve je znao – u toj savršenoj slici života jednoga se dana zbililo nešto potpuno nepredviđeno: susret s Uskrsnim Isusom na putu za Damask. Ondje se nije zbililo samo to da je jedan čovjek pao na zemlju: ondje je jedna osoba zahvaćena događajem koji će joj stubokom promijeniti smisao života. I progonitelj postade apostol, zašto? Zato što je vidio Isusa živa! Ja sam vidio Isusa Krista uskrsloga! To je temelj Pavlove vjere, kao i vjere ostalih apostola, kao i vjere Crkve, kao i naše vjere.

Kako je lijepo misliti da je kršćanstvo, u suštini, upravo to! To nije toliko naše traženje Boga – traženje koje je, istini za volju, tako neodlučno –, nego Božje traganje za nama. Isus nas je uzeo, uhvatio nas, osvojio nas je da nas nikada više ne napusti. Kršćanstvo je milost, to je iznenađenje, i stoga pretpostavlja srce sposobno za čuđenje. Zatvoreno srce, racionalističko srce nije sposobno za čuđenje i ne može shvatiti što je kršćanstvo. Jer kršćanstvo je milost, a milost se može samo iskustveno doživjeti, štoviše susreće se u susretu ispunjenim čuđenjem.

Dakle, premda smo grešnici – a svi to jesmo –, ako su naše dobre namjere ostale tek mrtvo slovo na papiru, ili ako, promatrajući svoj život, shvatimo da smo nagomilali tolike neuspjehe... Na uskrsno jutro možemo postupiti poput onih osoba o kojima se govori u Evanđelju: poći na Isusov grob, vidjeti veliki kamen odvaljen i misliti na to kako Bog za mene, za sve nas, ostvaruje neslućenu budućnost. Otići na naš grob: svi imamo u sebi njegov mali dio. Poći tamo i vidjeti da je Bog kadar uskrsnuti iz njega. Tu se krije sreća, tu se kriju radost i život, gdje su svi mislili da je samo žalost, poraz i tmina. Bog daje da njegovi najljepši cvjetovi rastu usred najsušeg kamenjara.

Biti kršćani znači ne polaziti od smrti, već od Božje ljubavi prema nama, koji je pobijedio našeg najljućeg neprijatelja. Bog je veći od ništavila, i dovoljna je tek jedna zapaljena svijeća da razbije najgušću tamu noći. Pavao dovikuje, i u njegovim riječima odzvanjaju riječi prorokâ: "Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?" (r. 55). U ovim uskrsnim danima nosimo taj povik u srcu. I ako nas budu pitali koji je razlog našeg osmijeha koji darujemo drugima i našeg strpljivog dijeljenja, tada ćemo moći odgovoriti da je Isus još uvijek ovdje, da je i dalje živ među nama, da je

Isus ovdje, na trgu, s nama: živi i uskrsli.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana